Nadal - Sagrada Família

Per FrancescR el dv., 24/12/2021 - 00:00

Sir 3,2-6.12-14
Col 3,12-21
Lc 2,41-52

1. Ambientació.

Enguany la contemplació del Jesús Infant nadalenc a penes ha durat unes poques hores; ha passat de la Cova de Betlem al gran Temple de Jerusalem en un tres i no res. Però ja sabem que tot aquest món religiós, místic i mític de la infantesa de Jesús té una multitud d'interpretacions. La inmensa majoria de persones, en especial mares de familia, no troben cap coherència en l'actuació de Jesús, en el fet de romandre al Temple sense dir ni una paraula a la seva familia i, menys encara, en la resposta del nen davant l'angoixa dels pares que, sortosament el troben entre els doctors de la Llei i la classe aristócrata de grans sacerdots i Mestres de la Llei.

2. Amb coratge i ganes de saber

Un exegeta de sant Lluc, amb bon criteri diu que als 12 anys Jesús ja tenia, en el pas de la infantesa a la adolescència, la responsabilitat del ciutadà i jueu pietós. Ja era subjecte del seus actes de religiositat.

Però, des de l'inici, marca la diferència i la distancia de la seva missió per damunt de les relacions d'un bon fill. El misteri de la naturalesa d'aquell noi Jesús es va extenent-se tot, al llarg de la convivència entre Jesús i els seus pares. I en concret entre els seus pares i el Pare del cel. Havia d'estar en les coses (altres tradueixen "la casa") del meu Pare. I aquesta diferència s'ha portat fins a uns extrems que a nosaltres se'ns fa difícil d'assumir.

Altres comenten que per a Lluc, els problemes que Jesús tindrà durant la seva missió pública, li vindran del Temple, cosa que ja comença a iniciar-se. Com també hi ha una mini al.lusió del misteri de salvació, la seva mort i resurrecció, quan diu que els pares el van trobar al tercer dia, com una anticipacio de la resurrecció. I, per altra banda, no oblidem que Lluc posa la darrera temptació del mal esperit a Jesús en el desert, l'engany malèfic de tirar-se de la cornisa del Temple, perquè així creguin en ell, com un Messies que ve del cel. Embolica que fa fort!

De totes maneres, després d'aquest episodi, el més meravellós de tot és que Jesús s'entorna amb els seus pares a Natzaret, en un gest de naturalitat que durarà fins als trenta anys, entregat del tot a la senzilla i necessària tasca de fer-se persona. Allò de "captenir-se com un home qualsevol" que deia Pau. I és en aquest capítol, que ens hem d'apropiar, de la figura d'un Jesús normal i com tots, de les actituds de la familia de Nazaret, no les obres prodigioses i les virtuts excelses, sinó la naturalitat de viure en plenitud una vida, que en res es diferenciaria de la d'uns bons ciutadans.

Avui, que hi ha tantes tensions en els vincles familiars posats a prova, és més urgent que mai demanar viure una vida familiar normal, de fermes conviccions humanes i transcendents. Si hem d'esperar a viure "les virtuts" (no les actituds!) de Jesús, Josep i Maria, haurem de canviar d'evangelistes i anar als "evangelis apócrifs", que en alguns exemplars estan més plems de fantasia que de continguts humans, personals i socials…

ETIQUETES
NATURALITAT RELACIÓ FAMILIAR